

Nagyböjti imafüzet

2 0 2 5

" C " É V

BALATONKERESZTÚRI
SZENT KERESZT FELMAGASZTALÁSA TEMPLOM

Egy fiatalember, akit szülei nagyon szerettek, elhagyta az atyai házat. Rossz társaságba keveredett, dorbézolni kezdett, kábítószerezett. Belekeveredett valami súlyos bűnténybe és tíz év börtönre ítélték.

Szülei szeme elől teljesen eltűnt, nem tudtak róla semmit. Amikor szabadulásának ideje közeledett, írt egy levelet szüleinek arról, hogy mit követett el, hogy börtönben volt és most szabadul. Megírta, hogy szeretne hazatérni - hová is mehetne? - ezért arra kéri őket, ha visszafogadják, akkor a házuk bejárata előtt álló almafára tegyenek egy fehér szalagot. Ebből fogja tudni, hogy visszafogadják. Ha meglátja a szalagot, akkor leszáll a buszról, ha nem lesz ott a szalag, megéri, akkor nem száll le, utazik tovább, még nem tudja, hova.

A hazafelé tartó úton szóba elegyedett a fiatalember egy utastársával, egy hölgygel, akinek elmesélte az élettörténetét. Mindent elmondott neki és azt is, hogy most várja, mit fognak dönteni a szülei.

A hölgynek megtetszett ez a történet és nagyon együttérzett a fiúval. Mivel a fiatalembert már eltöltötte az izgalom, arra kérte, hogy cseréljenek helyet, ő nem mer kinézni az ablakon, figyelje ő a házat, és jelezzen neki, hogy van-e szalag az almafán. A hölgy ráállt, és a fiú helyett ő nézte feszülten a házat, előtte az almafát.

Egyszer csak fölsikoltott! Boldogan kiáltotta, hogy az almafa, amit a ház előtt lát, telis-tele van fehér szalaggal... Ezzel akarták jelezni a szülők, hogy bármit is tett fiuk, ők nagyon szívesen visszafogadják.

H A M V A Z Ó S Z E R D A

N a p i E v a n g é l i u m **M t 6 , 1 - 6 . 1 6 - 1 8**

A hegyi beszédben Jézus így szólt tanítványaihoz:

Vigyázzatok! Jótetteitekkel ne hivatkozzatok az emberek előtt, mert így a mennyei Atyától nem kaptok értük jutalmat. Amikor tehát alamizsnát osztasz, ne kürtöltess magad előtt, mint a képmutatók teszik a zsinagógákban és az utcákon, hogy dicsérjék őket az emberek! Bizony mondom nektek, ezzel már meg is kapták jutalmukat. Amikor te adsz alamizsnát, ne tudja bal kezed, mit cselekszik a jobb kezed, hogy adományod rejtekben legyen, és akkor Atyád jutalmaz meg érte, aki lát téged a rejtekben is.

Amikor pedig imádkoztok, ne legyetek olyanok, mint a képmutatók, akik szeretnek az emberek szeme láttára a zsinagógákban és az utcasarkokon állva imádkozni! Bizony mondom nektek, már meg is kapták jutalmukat. Amikor imádkozol, menj be a szobádba, és zárt ajtó mögött, a rejtekben imádkozzál Atyádhoz! Atyád, aki a rejtekben is lát, megfizet neked.

Amikor böjtöltök, ne legyetek mogorvák, mint a képmutatók! Keserű arcot mutatnak, hogy az emberek meglássák rajtuk a böjtölést. Bizony mondom nektek, ezzel már meg is kapták jutalmukat. Amikor te böjtölsz, illatosítsd be hajadat és mosd meg arcodat, hogy az emberek ne vegyék észre böjtölésedet, csak Atyád, aki a rejtekben jelen van! Atyád, aki a rejtekben is lát, megfizet neked.

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– Valóban olyan Atyának látom-e Istent, aki szeretné, ha boldog lennék, vagy inkább felügyelőnek, aki mindig a hibáimat keresi?

2025. 03. 05.

FERENC PÁPA ÜZENETE

Hamu vagyunk, melyet Isten alakít és őriz

A fejünkre szórt hamu arra emlékeztet, hogy porból vagyunk, életünk valóságára kell figyelniünk, levetni a szívünket borító páncélt, a látszat álarcait, melyek üressé és sivárrá tesznek minket. Hamu vagyunk, életünk, mint a lehelet, de az Úr nem engedi meg, hogy eltűnjön. Összegyűjti és megformálja a port, amik vagyunk, hogy ne szórják szerte szét az élet viharos szelei, és ne tűnjön el a halál szakadékában. Ha levetkőzünk mindent, ami eltakarja bensőnket és önmagunkba nézünk, fölfedezhetjük Isten jelenlétét, aki kezdettől fogva szeret minket, megérezhetjük az örök szeretet melegét. Tudatosul bennünk, hogy a Mindenható formált minket porból, melyből feltámadunk majd az öröktől fogva nekünk készített végtelen életre. És ha a porban, melyek vagyunk, lángol Isten szeretetének tüze, akkor rájövünk, hogy ebből a szeretetből gyúrtak minket és erre a szeretetre vagyunk hivatottak: szeretni a mellettünk lévő testvéreinket, odafigyelni másokra, együttérzőnek lenni, irgalmat gyakorolni, megosztani mindazt, amik vagyunk és amink van azzal, aki szükségét szenved.

Ha érezzük, hogy Isten szeretetének gyümölcsei vagyunk és ez a szeretet megszólít minket, akkor nem pusztán külsőségnek éljük meg az alamizsna, az ima és a böjt gyakorlását, mert ezek az utak vezetnek el minket a keresztény élet lényegéhez. Képesé tesznek rá, hogy ugyanezt a szeretetet szórjuk a mindennapi helyzetek hamujára, és ott remény, bizalom és öröm szülessen. A Nagyböjt heteiben adjunk teret a csöndes szentségimádásnak, térjünk vissza az imádáshoz, amelynek érzékét elvesztettük. Ebben az imáadásban figyeljünk az Úr jelenlétére, aki - Henri Nouwen szavaival - az irgalmasság és az együttérzés Istene, a megbocsátás és a szeretet Istene, a gyöngédség és a buzdítás Istene –, hogy szeretete megérintse szívünk legmélyebb és legrejtettebb zugait.

ADY ENDRE:

HAMVAZÓSZERDÁN

Meghajtom bűnbánón fejem

S mit rég' tevék, imádkozom.

Általnyilallik lelkemen

Egy rég' nem érzett fájdalom.

Egy rég'nem érzett fájdalom

Imára szólit engemet,

Hisz' örömtől imádkoznom

Oly régen-régen nem lehet.

Ez a nap már rég' az én napom,

Ez a bánat régi, régi kincsem,

Nem a bűnbánásra alkalom,

De örök lelkiharc, örök Isten!

Nem az örömnapoknak álmát

Síratom némán, könnytelen szemekkel,

Hanem lelkem borongó árnyát,

Kisértő, rémes szellemekkel...

Éjh! hagyjuk a sírást,

Sírjon, kit bűne sírni késztet,

Pohár csendüljön, ébredjen a szív:

Ma ünnepel halál, enyészet...

Ma zokogástól hangos a templom,

Könny a szemekben, hamu a fejen,

Dalra fel, míg mások zokognak,

Ez a nap az én régi ünnepem!

N A G Y B Ö J T I .

N a p i E v a n g é l i u m

L k 4 , 1 - 1 3

Abban az időben Jézus a Szentlélektől eltelve otthagya a Jordánt, s a Lélek ösztönzésére a pusztába vonult negyven napra. Itt megkísértette a sátán. Ezekben a napokban nem evett semmit sem, de végül is megéhezett.

Ekkor megszólította a sátán: *„Ha Isten Fia vagy, mondd ennek a kőnek, hogy váljék kenyérré.”* De Jézus ezt felelte: *„Írva van, nemcsak kenyérrel él az ember.”*

Erre a sátán fölvezette egy magas hegyre, és egy szempillantás alatt felvonultatta szeme előtt a földkerekség minden országát. *„Minden hatalmat és dicsőséget neked adok – mondta –, mert hisz én kaptam meg és annak adom, akinek akarom. Ha leborulva hódolsz előttem, az mind a tied lesz.”* Jézus elutasította: *„Írva van: Uradat, Istenedet imádd és csak neki szolgálj!”*

Ekkor a sátán Jeruzsálembe vitte, a templom párkányára állította, és így szólt: *„Ha Isten Fia vagy, vesd le magad innét. Hisz írva van: angyalainak parancsolta, hogy oltalmazzanak, és: kezükön hordoznak majd, nehogy kőbe üsd a lábad.”* De Jézus ezt válaszolta: *„Az is írva van: Ne kísértsd Uradat, Istenedet!”*

Miután a sátán ezekkel a kísértésekkel hiába próbálkozott, egy időre elhagyta Jézust.

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Én mivel kísértem az Urat a mindennapjaimban?
- Isten gyermeke vagyok. De így is élek, így is gondolkodom, így is cselekszem?

2025. 03. 09.

S Z E N T A M B R U S Ü Z E N E T E

Három dolog van tehát, mely az ember üdvösségét támogatja: a szentség, a pusztaság és a böjt. Senki se lesz megkoronázva, ha nem jogosan harcolt; és senki se lesz az erény harcába bocsátva, csak ha előbb minden bűnének szégyenfoltjától tisztára nem mosatott, és a mennyei kegyelem adománya által meg nem szentelődött. (...)

Láthatod tehát, hogy az ördög maga nem kitartó a harcban, és az igaz erénnyel szemben kitérően viseltet; noha irigységéből nem enged, fél a további küzdelemtől, mert nem akar ismét legyőzötten meghátrálni.

ANTOINE DE SAINT-EXUPÉRY: FÓHÁSZ

Uram a mindennapok küzdelméhez adj erőt nekem.

Kérlek, taníts meg engem a lépésről lépésre feléd haladás művészetére, hogy föltaláljam magam a napi forgatagban, hogy idejében és talpraesetten tudjak dönteni. Ügyeimben okosan gyümölcsöztessenem tapasztalataimat, ismereteimet, és segíts, hogy helyesen tudjam beosztani az időmet.

Add, hogy biztosan érezzem, mely ügyem nem tűr halasztást.

Segíts, hogy időt találjak a lelki és szellemi fejlődésre is.

Kérlek, segíts, hogy mindig kellőképpen készülhessek fel az előttem álló feladatra. Add meg Uram a kegyelmet, hogy akivel csak találkozom, arra tudjak odafigyelni, és úgy tudjak neki segíteni, mintha Téged hallgatnálak és Neked segítenék.

Add, hogy mélyen megértsem: nehézség, sikertelenség, kudarc és zsákutca is lehet sorsom része, sőt ezek szükségesek is ahhoz, hogy felnőjek és megérjek.

Kérlek, szükség esetén a kellő pillanatban küldj valakit, aki jó szívvel szemembe meri mondani az igazságot.

Tudom Uram, hogy számtalan nehézséget nem a lázas tevékenység, hanem az idő old meg.

Te tudod, mekkora szükségünk van az őszinte barátságra.

Add, hogy kiérdemeljem az életnek ezt a legértékesebb, legszebb, leggyöngédebb, hatalmas ajándékát.

Kérlek tartsd távol tőlem a szorongást okozó gondolatot, miszerint életem hiábavaló lenne.

Ne azt add Uram, amit kívánnék, hanem azt amire szerinted valóban szükségem van.

Kérve kérlek, taníts meg Uram a lépésről lépésre feléd haladás művészetére.

Forrás: <https://oli.katolikus.hu/tortenetek/antoine-de-saint-exupery-fohasz/>

N A G Y B Ö J T I I .

N a p i E v a n g é l i u m

L k 9 , 2 8 b - 3 6

Abban az időben Jézus kiválasztotta Pétert, Jánost és Jakabot, és fölment velük a hegyre imádkozni. Míg imádkozott, arca teljesen átváltozott, ruhája pedig hófehéren ragyogott. S íme két férfi beszélgetett vele: Mózes és Illés. Megdicsőülten jelentek meg, és haláláról beszélgettek, amelyet Jeruzsálemben kell majd elszenvednie. Pétert és társait elnyomta az álom. Amikor fölébredtek, látták dicsőségét és a mellette álló két férfit.

Azok már épp menni készültek. Péter akkor így szólt Jézushoz: „*Mester, jó nekünk itt lennünk! Hadd csináljunk három sátrat: neked egyet, Mózesnek egyet és Illésnek egyet.*” Nem tudta ugyanis, hogy mit mondjon. Közben felhő támadt és beborította őket. A felhőben félelem szállta meg őket.

A felhőből szózat hallatszott: „*Ez az én választott Fiam, őt hallgassátok.*”

Miközben a szózat hangzott, Jézus ismét egyedül volt. Ők pedig hallgattak, és senkinek sem árultak el semmit abból, amit láttak.

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Jézus Krisztus az életem középpontjában áll-e?
- Kész vagyok-e felmenni Jézussal a hegyre imádkozni?

2025. 03. 16.

II. JÁNOS PÁL PÁPA ÜZENETE

A dicsőségesen ragyogó színeváltozás előkészítette a Kálvária nem kevésbé dicsőséges tragédiáját. Péter, Jakab és János látják az Úr Jézust Mózes és Illés társaságában, akikkel – Lukács evangélista szerint – *„élete végéről beszél, aminek Jeruzsálemben kell beteljesülnie”* (Lk 9,31). A tanítványok szeme tehát Jézusra irányul, aki a keresztre gondol (vö. Lk 9,43--45). Ott fog véglegesen megnyilvánulni az Atya és minden ember iránti szívi szeretete; ott éri el a teljes kiüresítést szegénysége; ott teljesedik be engedelmissége az élet odaadásával.

A tanítványok, férfiak és nők, arra kapnak meghívást, hogy szemléljék a fölmagasztalt Jézust a kereszten, ahol *„a csendből kilépő Ige”* a maga hallgatásában és magányában prófétai módon állítja, hogy Isten abszolút módon minden teremtmény fölött áll, testében legyőzi bűneinket, magához vonz minden férfit és minden nőt, és mindenkit megajándékoz a föltámadás új életével (vö. Jn 12,32; 19,34.37). A megfeszített Krisztust szemléléséből merít új erőt minden hívatus; belőle a Szentlélek ajándékozása által fakad minden ajándék, s főleg az Istennek szentelt élet ajándéka.

Jézus anyja, Mária után János, a szeretett tanítvány – a tanú, aki Máriával együtt ott áll a kereszt alatt – kapja meg ezt a kegyelmi ajándékot (vö. Jn 19, 26--27). A teljes önátadás döntése az isteni szeretet gyümölcse benne, mely körülveszi, fölemeli őt és betölti szívét. Mária mellett János az első azon férfiak és nők megszámlálhatatlan sokaságában, akiket az Egyház történetének kezdetétől a végéig megragad Isten szeretete, és érzik a hívást, hogy a fölláldozott, de élő Bárányt kövessék, bárhova megy (vö. Jel 14, 1--4)

É N E K

Énekünk Isten kegyelméért kiált a mélységből. Tőle várjuk az irgalmat, tőle várjuk az Ellenségtől, a Sátántól való megszabadítást is.

Em-lé-kezz meg, Is - ten, ir - gal - mas - sá - god - ról, s kö - nyö - rü -
le - ted - ről, mely ö - rök - től va - ló!

(1) Hozzád emelem az én lelkemet, /Uram, *
én Istenem, tebenned bízom, pirulnom ne kelljen! *ANT.*

(2) Ne uralkodjék rajtunk az /Ellenség, *
és nyomorúságunkból szabadíts meg minket! *ANT.*

Dicsőség az Atyának és /Fiúnak * és Szentlélek Istennek.

Miképpen kezdetben vala, most és mindenkor *
és mindörökkön örökké, ámen! *ANT.*

NAGYBÖJT III.

N a p i E v a n g é l i u m

L k 13, 1 - 9

Abban az időben odajött Jézushoz néhány ember, s azokról a galileaiakról hozott hírt, akiknek vérét Pilátus az áldozat vérével vegyítette.

Erre Jézus megjegyezte: *„Azt hiszitek, hogy ezek a galileaiak bűnösebbek voltak, mint a többi galileai, azért, hogy így jártak? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan. Vagy azt gondoljátok, hogy az a tizennyolc ember, akire rádőlt Silóámban a torony és megölte őket, bűnösebbek voltak a Jeruzsálemben élő többi embernél? Mondom nektek: nem! De ha nem tartotok bűnbánatot, épp úgy elvesztek ti is mindnyájan.”*

Aztán egy példabeszédet mondott. *„Egy embernek fügefa volt a szőlőjében. Kiment, gyümölcsöt keresett rajta, de nem talált. Erre így szólt vincellérjéhez: Idejárok három év óta, hogy gyümölcsöt keressek ezen a fügefán, de nem talállok. Vágd ki! Miért foglalja itt a helyet? De az így válaszolt: Uram, hagyd meg még az idén. Körülásom és megtrágyázom, hátha terem majd jövőre? Ha mégsem, akkor kivághatod.”*

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Hogyan tekintek másokra, mások botlásaira, nehézségeire? Hogyan tekintek magamra?
- Ki, illetve mi alapján döntök és cselekszem?

2025. 03. 23.

FERENC PÁPA ÜZENETE

(...) Az üdvösség kezdete a kitárulkozás valami megelőző irányába, egy forrás természetű ajándék felé, amely megerősíti és fenntartja az életet. Csak e forrás felé kitárulkozva, és annak elismerésében alakulhatunk át, engedve, hogy az üdvösség munkálkodjék bennünk, tegye termékennyé és jó gyümölcsökkel teljessé az életünket.

A hit általi üdvösség abban áll, hogy elismerjük Isten ajándékának elsőbbségét, miként Szent Pál összefoglalja: *„Kegyelemből részesültetek a megváltásban, a hit által, ez tehát nem a magatok érdeme, hanem Isten ajándéka”* (Ef 2,8).

REMÉNYIK SÁNDOR:

HA SZÁMBAVETTED

Ha számbavetted mind a vétkeid
Szemed ha metszõn õnmagadba látott:
Az ismeretlen sok-sok bûnödért
Még mondj el egypár miatyánkot!
Mert szüntelen a mi bûnbeesésünk,
Mert végtelen a vétkeinknek száma
S talán nem az a legölõbb csapás,
Mit sujt az öklünk tudva, odaszánva.
A legsikoltóbb seb talán nem az,
Mit oszt a kardunk nyílt, lovagi tornán
S tán az se, mit suttogva, hátmögött
Ejtünk kajánul, titkon és orozván.
A legsikoltóbb, legégõbb sebek
Egy mosolyunktól nyílnak, úgy lehet,
Mely indult jóakarattal õsvenyén
És öntudatlan gúnyba tévedett.
A legszörnyûbb lavinák úgy lehet,
Indulnak egy elejtett szó nyomán,
Mit elhallgatni - véltük - nincs miért,
S mit elhallgatni jobb lett volna tán.

S mikor egy gyötrõdõ szív úgy eped
Egy szónkért, mely meg tudná váltani,
S virágoskertbõl sivataggá lesz,
Mert azt az ígét nem mondtuk ki.
Mert elnéztünk a ködös messzeségbe,
A léptünk rajta dõngve áthaladt,
Semmit se tettünk - csak nem vettük észre -
És eltapostuk, mint egy bogarat.
Oh végtelen a vétkeinknek száma,
Mi álmoronsba, tört reménybe járunk,
Pusztán azáltal, hogy élünk, megyünk,
Szüntelen egy virágot tör le lábunk.
Ha számbavetted mind a vétkeid,
Szemed ha metszõn õnmagadba látott:
Az ismeretlen sok, sok bûnödért
Még mondj el egypár miatyánkot.

NAGYBÖJT IV.

N a p i E v a n g é l i u m

L k 15, 1 - 3. 11 - 32

Azokban a napokban vámosok és bűnösök jöttek Jézushoz, hogy hallgassák őt. A farizeusok és az írástudók méltatlankodtak miatta. „*Ez szóba áll bűnösökkel, sőt eszik is velük*” – mondták. Jézus erre a következő példabeszédet mondta nekik:

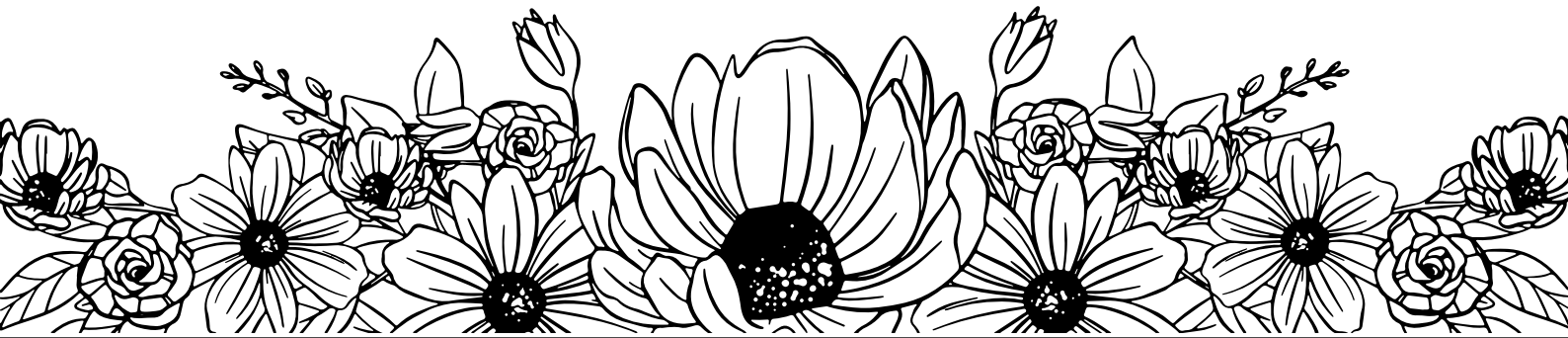
„*Egy embernek két fia volt. A fiatalabbik egyszer így szólt apjához: Atyám, add ki nekem az örökség rám eső részét. Erre ő szétosztotta köztük vagyonát. Nem sokkal ezután a fiatalabbik összeszedte mindenét, és elment egy távoli országba. Ott léha életet élt, és eltékozolta vagyonát. Amikor mindenét elpazarolta, az országban nagy éhínség támadt, s ő maga is nélkülözni kezdett. Erre elment és elszegődött egy ottani gazdához. Az kiküldte a tanyájára, hogy őrizze a sertéseket. Szívesen megtöltötte volna gyomrát a sertések eledelével, de még abból sem adtak neki. Ekkor magába szállt: Atyám házában hány napszámos bővelkedik kenyérben – mondta –, én meg itt éhen halok. Felkelek, atyámhoz megyek, és azt mondom neki: Atyám, vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezz, csak béreseid közé fogadj be.*

NAGYBÖJT IV.

Azonnal útra is kelt, és visszatért atyjához. Atyja már messziről meglátta, és megesett rajta a szíve. Eléje sietett, nyakába borult, és megcsókolta. Ekkor a fiú megszólalt: Atyám vétkeztem az ég ellen és teellened. Arra már nem vagyok méltó, hogy fiadnak nevezze. Az atya odaszólt a szolgáknak: »Hozzatok hamar a legdrágább ruhát, és adjátok rá. Húzzatok gyűrűt az ujjára és sarut a lábára. Vezessétek elő a hizlalt borjút, és vágjátok le. Együnk és vigadjunk, hisz fiam halott volt és életre kelt, elveszett és megkerült.« Erre vigadozni kezdtek.

Az idősebbik fiú kint volt a mezőn. Amikor hazatérőben közeledett a házhoz, meghallotta a zeneszót és a táncot. Szólt az egyik szolgának, és megkérdezte, mi történt. Megjött az öcséd, és atyád levágatta a hizlalt borjút, mivel épségben visszakarta őt – felelte a szolga. Erre az idősebbik fiú megharagudott, és nem akart bemenni. Ezért atyja kijött és kérlelni kezdte. De ő szemére vetette atyjának: Látod, én annyi éve szolgálom neked, és egyszer sem szegtem meg parancsodat. És te nekem még egy gödölyét sem adtál soha, hogy mulathassak egyet a barátaimmal. Most pedig, hogy ez a te fiad, aki vagyonedat rossz nőkre pazarolta, megjött, hizlalt borjút vágattál le neki.

Ő erre azt mondta: Fiam, te mindig itt vagy velem, és mindenem a tied. De most úgy illett, hogy vigadjunk és örüljünk, mert ez a te öcséd meghalt és most életre kelt, elveszett és újra megkerült.”

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

- Merem-e belátni a hibáimat, s vállalni érte a következményeket?
- Megrendülök-e a másik ember fájdalmát, nyomorát látva?

2025. 03. 30.

S Z E N T Á G O S T O N Ü Z E N E T E

Tehát egy embernek volt két fia. Ez azt jelenti, hogy Istennek két népe van, úgyszólván két sarja az emberi nemnek: az egyik megmaradt az egy Isten tisztelésében, a másik elhagyta Istent, addig, míg bálványokat imádott. (...)

Pár nappal később történt az, hogy mindenét összeszedte, és egy távoli országba utazott, azaz elfeledte Istent. Ez azt jelenti, hogy nem sokkal az emberi nem megteremtése után, az ember lelke szabad akaratából úgy határozott, hogy önhatalmúlag létezik, mintha rendelkezhetne természete felett, hogy elhagyja azt, aki őt megteremtette, és hogy saját erejére bízsa magát. Ezt az erőt annál gyorsabban használta fel, minél messzebb távolodott attól, aki azt neki adta. [...]

Tékozlónak vagy bujának nevezi azt az életstílust, mely a külső pompában dúskál, belül azonban üres. (...) Az éhínség az igazság szavának hiánya.

AZ AJÁNDÉK

Egy végzős egyetemista fiú már hónapok óta kinézett magának egy sportkocsit az egyik autószalonban. Tudta, apjának nem okozna gondot, hogy megvegye neki, ezért volt olyan bátor, és ezt kérte magának ajándékba annak öröme, hogy befejezi az egyetemet.

A fiú véletlenül megtalálta az apja íróasztalán a kocsit megrendelőlapját. Nagyon megörült, hogy meg fogja kapni a kocsit, és izgatottan várta a diplomaosztó napját. Amikor végre eljött a nagy nap, és megkapta a diplomát, édesapja behívta az irodájába, és ezt mondta:

– *Fiam! Büszke vagyok rád, és nagyon szeretlek! Örülök, hogy ilyen jól helytálltál az egyetemen, és most elkezdheted a nagybetűs életet. Hadd nyújtsam át sok szeretettel ezt az ajándékot – és erre egy szép díszdobozt vett elő.*

A fiú izgatottan kezdte el kinyitni a dobozt, és döbbenet láttá, hogy egy Biblia volt benne, melybe arannyal bele volt gravírozva a neve. Nagyon mérges lett és ezt üvöltötte:

– *Apám! Van egy csomó pénzed és erre csak egy Bibliát vagy képes ajándékba adni!? – végül mérgében elrohant, és otthagyta a Bibliát a kis díszdobozban.*

Évekkel később a fiú nagyon sikeres lett az üzleti életben. Volt egy jó állása, csodálatos családja, és mindenki egészséges volt. Egyik nap eszébe jutott az édesapja, hogy meg kellene látogatnia, mivel már idős volt. A diplomaosztó napja óta nem látta. Miközben ezen gondolkodott, telefonon hívták és közölték vele a szomorú hírt, hogy az édesapja meghalt. Nagyon megdöbbent!

Amikor elkezdte intézni a temetés körüli teendőket, elment az apja házába, mivel szüksége volt néhány hivatalos papírra. Amint belépett a házba szomorúság és megbánás fogta el. Apja iratai között keresgélve megtalálta azt a Bibliát, amit kapott tőle. Érintetlenül ott volt az asztalán, ahogy azt ő ott hagyta. Könnyes szemmél nyitotta ki, és az első oldalon a Máté 7,11 szerepelt apja kézírásával: *„Ha tehát ti, bár gonoszak vagytok, tudtok jót adni gyermekeiteknek, akkor mennyivel inkább ad jót mennyei Atyátok azoknak, akik kérik.”* És ahogy olvasta ezt az ígét, a Biblia hátuljából kicsúszott egy slusszkulcs. Annak a sportkocsinak a kulcsa, amit apjától kért. A bilétáján a szalon neve, ahol átveheti, és egy megjegyzés: *kifizetve.*

Milyen sok alkalommal utasítjuk vissza Jézus ajándékait, csak azért, mert nem abban a csomagolásban kapjuk, mint ahogyan azt kértük!

NAGYBÖJT V.

Napi Evangélium

Jn 8, 1 - 11

Abban az időben Jézus kiment az Olajfák-hegyére. Kora reggel újra megjelent a templomban. A nép köréje sereglett, ő pedig leült, és tanította őket.

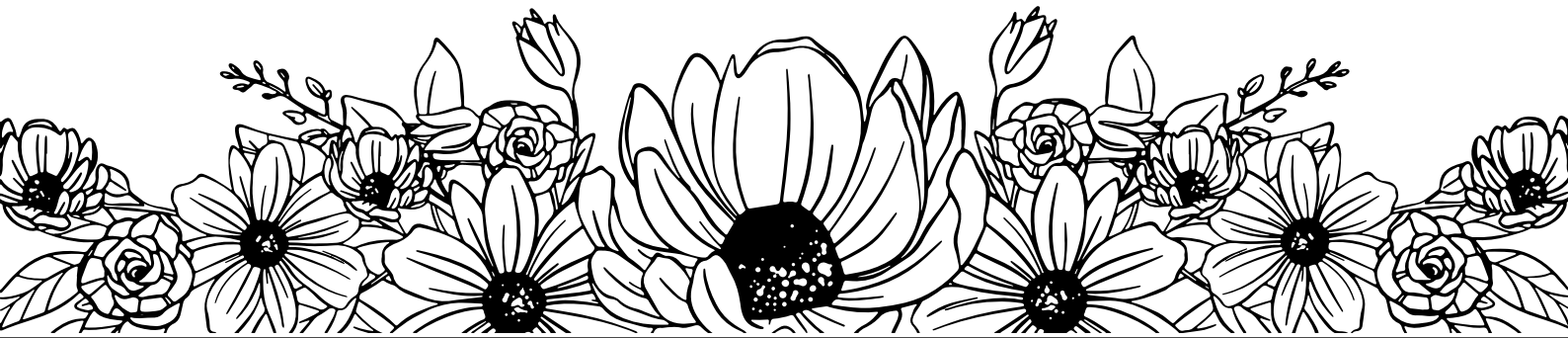
Az írástudók és a farizeusok egy házasságtörésen ért asszonyt vittek eléje. Odaállították középre, és így szóltak hozzá: *„Mester, ezt az asszonyt házasságtörésen érték. Mózes azt parancsolta a törvényben, hogy az ilyet meg kell kövezni. Hát te mit mondasz?”* Ezt azért kérdezték, hogy próbára tegyék, és vádolhassák.

Jézus lehajolt, és az ujjával írni kezdett a földön. Ők azonban tovább faggatták. Erre fölegyenesedett, és azt mondta nekik: *„Az vesse rá az első követ, aki közületek bűn nélkül van!”* Aztán újra lehajolt, s tovább írt a földön. Azok meg ennek hallatára egymás után eloldalogtak, kezdve a véneken, s csak Jézus maradt ott a középben álló asszonnyal.

Jézus fölegyenesedett és megszólította: *„Asszony, hol vannak, akik vádoltak téged? Senki sem ítélte el?”*

„Senki, Uram” – felelte az asszony.

Erre Jézus azt mondta neki: *„Én sem ítélek el. Menj, de többé ne vétkezzél!”*

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– Teszek-e különbséget az ember és annak tettei, a bűnös és annak bűne között? Megnyilvánul-e ez a gondolkodásomban, a konfliktuskezelésemben, a szavaimban?

– Hogyan ítélek mások felett?

SZENT ÁGOSTON ÜZENETE

Azt mondták ugyanis magukban: Ha úgy dönt, hogy engedjük el, akkor nincs igazsága; mert nem parancsolhatott olyan törvényt, amely jogtalan. És így hozzák fel ama törvényt, amit említenek: Mózes előírta nekünk, hogy az ilyen asszonyokat meg kell kövezni.

De hogy szelídségét ne veszítse, ami miatt már a nép számára szeretetre méltóvá vált, biztos azt fogja mondani, hogy engedjék elmenni őt. Ennél fogva provokálják ki ítéletét és mondják: *Nos, mit szólsz?* Ezért találunk majd egy ítélkezésre való lehetőséget, és vádlottat csinálunk belőle a törvény látszat szószólóiként. Ez a hang az igazságosságból fakad.

A bűnös asszonynak bűnhődnie kell, de nem a bűnösök által; a törvényt be kell tartani, de nem azok által, akik csak színjátékból védekeznek. Ketten maradtak: a nyomorúság és a könyörületesség, s csak Jézus maradt ott a középütt álló asszonnyal.

Fent az igazság hangját hallottuk, most pedig halljuk meg az irgalmasság hangját; miszerint ez következik: „*Én sem ítélek el*”, mondta az, kinek ítéletétől talán féltél, mivel bennem nem találtál bűnt. – *Mi ez, Uram? Tán a bűnt jónak nevezed?* – egyáltalán nem. Figyeld, mi következik: „*Menj, és többé ne vétkezz!*” Tehát az Úr is ítél, de a bűnt, nem az embert.

KOVÁCSNÉ HUSZÁR JOLÁN: MEGTÉRÉS

Nem kérdezi, hol voltál eddig,
Szép napfelkeltétől napestig...

Azt sem kérdezi: merre jártál?
Ó, nem kíváncsi, mit csináltál.

Hányszor csúfoltad, hányszor hagytad
Ha drága keresztjén kacagtak...

Elfelejtette minden vétked...
Csak átölel... csak szeret téged.

...Reszket a lábad? Szemed könnybe?
Mit mondjál neki, hogy köszönj be?

Csak hullj le szótlanul Elébe.
Neki nincs szüksége beszédre!

VIRÁGVASÁRNAP

N a p i E v a n g é l i u m
L k 22, 14 - 23, 56

Vágyva vágytam rá, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek.

Amint elérkezett az óra, Jézus asztalhoz ült apostolaival együtt. Így szólt hozzájuk: „*Vágyva vágytam arra, hogy ezt a húsvéti vacsorát elköltsem veletek, mielőtt szenvedek. Mondom nektek, többé nem eszem ezt, míg be nem teljesedik az Isten országában.*” Aztán fogta a kelyhet, hálát adott és így szólt: „*Vegyétek, és osszátok szét magatok között. Mondom nektek: nem iszom a szőlőtő terméséből addig, amíg el nem jön az Isten országa.*”

Ezt tegyétek az én emlékezetemre.

Azután kenyeret vett a kezébe, hálát adott, megtörte és odanyújtotta nekik ezekkel a szavakkal: „*Ez az én testem, amely értetek adatik. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.*” Ugyanígy a vacsora végén fogta a kelyhet is és azt mondta: „*Ez a kehely az új szövetség az én véremben, amely értetek kiontatik.*”

Jaj annak az embernek, aki elárulja az Emberfiát!

„*De nézzétek, az áruló keze is rajta van az asztalon. Az Emberfia ugyan elmegy, amint el van rendelve, de jaj annak az embernek, aki elárulja.*” Erre kérdezgetni kezdték egymást, ki az közülük, aki ezt megteszi.

VIRÁGVASÁRNAP

Én úgy vagyok köztetek, mintha a szolgátok volnék.

Majd versengés támadt köztük, hogy melyikük a nagyobb. Erre azt mondta nekik: „*A királyok uralkodnak a népeken, s akik hatalmat gyakorolnak fölöttük, jótevőiknek hívatják magukat. Közöttetek ne így legyen. A legnagyobb legyen olyan, mintha a legkisebb volna, az előljáró pedig mintha a szolga volna. Mert ki a nagyobb, aki az asztalnál ül, vagy aki felszolgál? Nyilván az, aki az asztalnál ül. Én mégis úgy vagyok köztetek, mint aki szolgál. Ti kitartottatok velem megpróbáltatásaimban. Ezért nektek adom az országot, mint ahogy Atyám nekem adta, hogy majd asztalomnál egyetek és igyatok országomban, és trónon ülve ítélkezzetek Izrael tizenkét törzse fölött.*

Amikor megtérsz, megerősíted testvéreidet:

Simon, Simon, a sátán hatalmat kért magának fölöttetek, hogy megrostáljon benneteket, mint a búzát. De én imádkoztam érted, nehogy meginogj a hitedben. Amikor majd megtérsz, te erősíted meg testvéreidet.” „Uram – felelte –, kész vagyok arra, hogy börtönbe, sőt a halálba menjek veled!” Ő azonban így válaszolt: „*Péter, mondom neked, mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor tagadod le, hogy ismersz engem.*”

VIRÁGVASÁRNAPO

Be kell következnie annak, amit az Írás rólam mond.

Aztán tovább beszélt hozzájuk: „Amikor elküldtelek benneteket erszény, tarisznya és saru nélkül, szenvedtetek-e hiányt valamiben?” „Semmiben sem” – felelték. „Most azonban – folytatta –, akinek van erszénye, vegye elő, ugyanúgy a tarisznyáját is. Akinek pedig nincsen, adja el a ruháját, és vegyen rajta kardot. Mondom nektek, be kell következnie annak, amit az Írás rólam mond: »A gonosztevők közé számították.« Sorsom ugyanis beteljesedik.” „Uram – mondták –, nézd, van itt két kard!” Erre csak annyit mondott: „Elég.”

Halálfélelem kerítette hatalmába, és még buzgóbban imádkozott.

Ezután kiment, és szokása szerint elindult az Olajfák-hegyére. A tanítványok is követték őt. Amikor odaért, azt mondta nekik: „Imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek.” Azután mintegy kőhajításnyira eltávozott tőlük, és térdre borulva imádkozott: „Atyám, ha akarod, vedd el tőlem ezt a kelyhet. De ne az én akaratom teljesüljön, hanem a tied.” Ekkor megjelent neki az égből egy angyal, és megerősítette. Halálfélelem kerítette hatalmába, és még kitartóbban imádkozott. Verejtéke mint megannyi vércsepp hullott a földre. Majd abbahagyta az imát és visszament a tanítványokhoz, de a szomorúságtól alva találta őket. Rájuk szólt: „Miért alusztok? Keljetek fel és imádkozzatok, hogy kísértésbe ne essetek!”

VIRÁGVASÁRNAP

Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?

Mielőtt még befejezte volna szavait, egy csapat érkezett. Júdás vezette, egy a tizenkettő közül. Jézushoz lépett, hogy megcsókolja. Jézus megkérdezte: „*Júdás, csókkal árulod el az Emberfiát?*” Amikor a tanítványok látták, hogy mi készül, megkérdezték: „*Uram, rántsunk kardot ellenük?*” Egyikük mindjárt le is sújtott a főpap szolgájára, s levágta a jobb fülét. De Jézus leintette: „*Hagyjátok, elég!*” Aztán megérintette a szolga fülét, és meggyógyította. Az ellene kivonult főpapoknak, a templomőrség tisztjeinek és a véneknek pedig ezt mondta: „*Mint egy rabló ellen, úgy vonultatok ki, kardokkal, dorongokkal! Naponta ott voltam a templomban veletek, mégsem emeltetek rám kezet. De ez a ti órátok, a sötétség hatalmáé.*”

Péter kiment, és keserves sírásra fakadt.

Miután elfogták Jézust, a főpap házába vitték. Péter messziről kísérté. Az udvar közepén tüzet raktak, és körbe ülték. Péter is közéjük ült. Egy szolgáló meglátta, hogy ott ül a tűznél. Szemügyre vette, aztán megjegyezte: „*Ez is vele volt.*” De Péter tagadta: „*Asszony, nem is ismerem őt.*” Nem sokkal ezután más valaki is észre vette: „*Te is közéjük tartozol!*” – szólt neki. Péter tiltakozott: „*Ember, nem tartozom közéjük!*” Alig telt el egy óra, valaki ismét bizonygatta: „*De igen, ez is vele volt, hiszen galileai.*” „*Ember – tagadta újra Péter –, nem tudom, mit beszélsz.*” Még ki sem mondta, máris megszólalt a kakas. Az Úr megfordult, s rátekintett Péterre. Péternek eszébe jutott, mit mondott neki az Úr: „*Mielőtt ma megszólal a kakas, háromszor tagadsz meg engem.*” Akkor Péter kiment, és keserves sírásra fakadt.

VIRÁGVASÁRNAP

Találd el, ki ütött meg?

Az emberek, akik őrizték Jézust, csúfot üztek belőle és bántalmazták. Szemét bekötötték, és kérdezték: „*Találd el, ki ütött meg?*” És mindenféle szitkokat szórtak rá.

Jézust a főpapok tanácsa elé állították.

Mihelyt megvirradt, összegyűltek a nép vénei, a főpapok meg az írástudók, és a tanácsuk elé állították. „*Ha te vagy a Messiás – szólították fel –, mondd meg nekünk.*” Így válaszolt rá: „*Ha megmondom is, nem hiszitek el. Ha pedig kérdezlek benneteket, nem feleltek. De az Emberfia mostantól fogva a hatalmas Isten jobbán fog ülni.*” Erre egyszerre közbevágta: „*Tehát te vagy az Isten Fia?*” Ő pedig ezt mondta nekik: „*Ti mondjátok, hogy én vagyok.*” „*Mi szükségünk van még tanúkra?* – mondták erre. – *Magunk hallottuk a saját szájából.*” Ezzel fölkerekedett az egész testület, és Pilátushoz kísérték.

Nem találom semmiben bűnösnek ezt az embert.

Ott vádolni kezdték: „*Azt tapasztaltuk – mondták –, hogy tévútra vezeti népünket. Megtiltja, hogy adót fizessünk a császárnak. Azt állítja magáról, hogy ő a Messiás király.*” Pilátus megkérdezte tőle: „*Te vagy-e a zsidók királya?*” „*Magad mondod*” – felelte. Pilátus erre kijelentette a főpapoknak és a népnek: „*Nem találom semmiben bűnösnek ezt az embert.*” De azok erősködtek: „*Tanításával fellázítja a népet Galileától kezdve egészen Judeáig.*” Ennek hallatára Pilátus megkérdezte, hogy Galileába való-e. Amikor megtudta, hogy Heródes uralma alá tartozik, elküldte Heródeshez, aki azokban a napokban éppen Jeruzsálemben tartózkodott.

VIRÁGVASÁRNAP

Heródes udvarával együtt gúnyt üzött belőle.

Amikor Heródes meglátta Jézust, nagyon megörült. Régóta szeretne volna látni, mert sokat hallott felőle, s remélte, hogy valami csodát tesz a jelenlétében. Sokat faggatta, de ő nem méltatta feleletre. A főpapok és az írástudók is odamentek, és hevesen vádolták. Heródes akkor udvarával együtt gúnyt üzött belőle. Csúfságból fehér ruhába öltöztette, aztán visszaküldte Pilátushoz. Ezen a napon Heródes és Pilátus jó barátok lettek; azelőtt ugyanis haragban voltak.

Pilátus kiszolgáltatta nekik Jézust akaratuk szerint.

Pilátus ismét összehívta a főpapokat, a véneket és a népet, s így szólt hozzájuk: *„Elém vezettétek ezt az embert, mint a nép lázítóját. Jelenlétetekben kihallgattam, de az ellene felhozott vádak közül nem találtam egyben sem vétkesnek. És Heródes sem, mert lám, visszaküldte hozzám. Láthatjátok, semmi olyat nem követett el, amiért halált érdemelne. Megfenyítem hát, és szabadon bocsátom.”* Az ünnep alkalmával szabadon kellett bocsátania egy foglyot. Az egész nép akkor kiáltozni kezdett: *„Vesszen el! Bocsásd szabadon Barabást!”* Barabást a városban történt fölkelés és gyilkosság miatt vetették börtönbe. Pilátus ismét hozzájuk fordult, mert szabadon akarta bocsátani Jézust. De tovább ordítottak: *„Keresztre! Keresztre vele!”* Harmadszor is megkérdezte: *„De hát mi rosszat tett? Semmi vétket nem találok, amiért halálra kellene ítélnem. Megfenyítem és szabadon bocsátom.”* De azok nem tágítottak, hanem egyre elszántabban, egyre hangosabban kiáltozták, hogy feszítse keresztre. Erre Pilátus úgy határozott, hogy enged követelésüknek. Szabadon engedte hát kérésükre azt, aki lázadás és gyilkosság miatt került börtönbe, Jézust meg kiszolgáltatta nekik akaratuk szerint.

VIRÁGVASÁRNA P

Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok!

Ahogy elvezették, megállítottak egy cirenei embert, Simont, aki éppen a mezőről tartott hazafelé. Vállára adták a keresztet, hogy vigye Jézus után. Nagy tömeg követte, asszonyok is, akik jajgattak és sírtak miatta. Jézus hozzájuk fordult és így szólt: *„Jeruzsálem leányai, ne engem sirassatok! Inkább magatokat sirassátok és gyermekeiteket, mert jönnek majd napok, amikor azt fogják mondani: Boldogok a magtalanok, és akik nem szültek és nem szoptattak. Akkor majd kiáltani fogják a hegyeknek: »Omoljatok ránk!« És a domboknak: »Takarjatok el!« Mert ha a zöldellő fával így tesznek, mi lesz a sorsa a kiszáradt fának?»* Két gonosztevőt is vittek vele, hogy kivégezzék őket.

Atyám, bocsáss meg nekik, hisz nem tudják, mit tesznek.

Amikor odaértek arra a helyre, amelyet Koponya-helynek hívtak, ott keresztre feszítették, s a gonosztevőket is vele, egyiküket jobbról, másikat balról. Jézus pedig ezt mondta: *„Atyám, bocsáss meg nekik, mert nem tudják, mit tesznek.”* Ruháján sorsot vetve megosztottak.

Ez a zsidók királya.

A nép bámészkodott, a főtanács tagjai gúnyolódtak: *„Másokat megmentett – mondták –, most mentse meg magát, ha ő a Messiás, az Isten választottja.”* Gúnyt űztek belőle a katonák is, odamentek, és ecettel kínálták: *„Ha te vagy a zsidók királya, szabadítsd meg magadat!”* – mondták. Feje fölé görög, latin és héber nyelvű feliratot tettek: *Ez a zsidók királya.*

VIRÁGVASÁRNAP

Még ma velem leszel a paradicsomban.

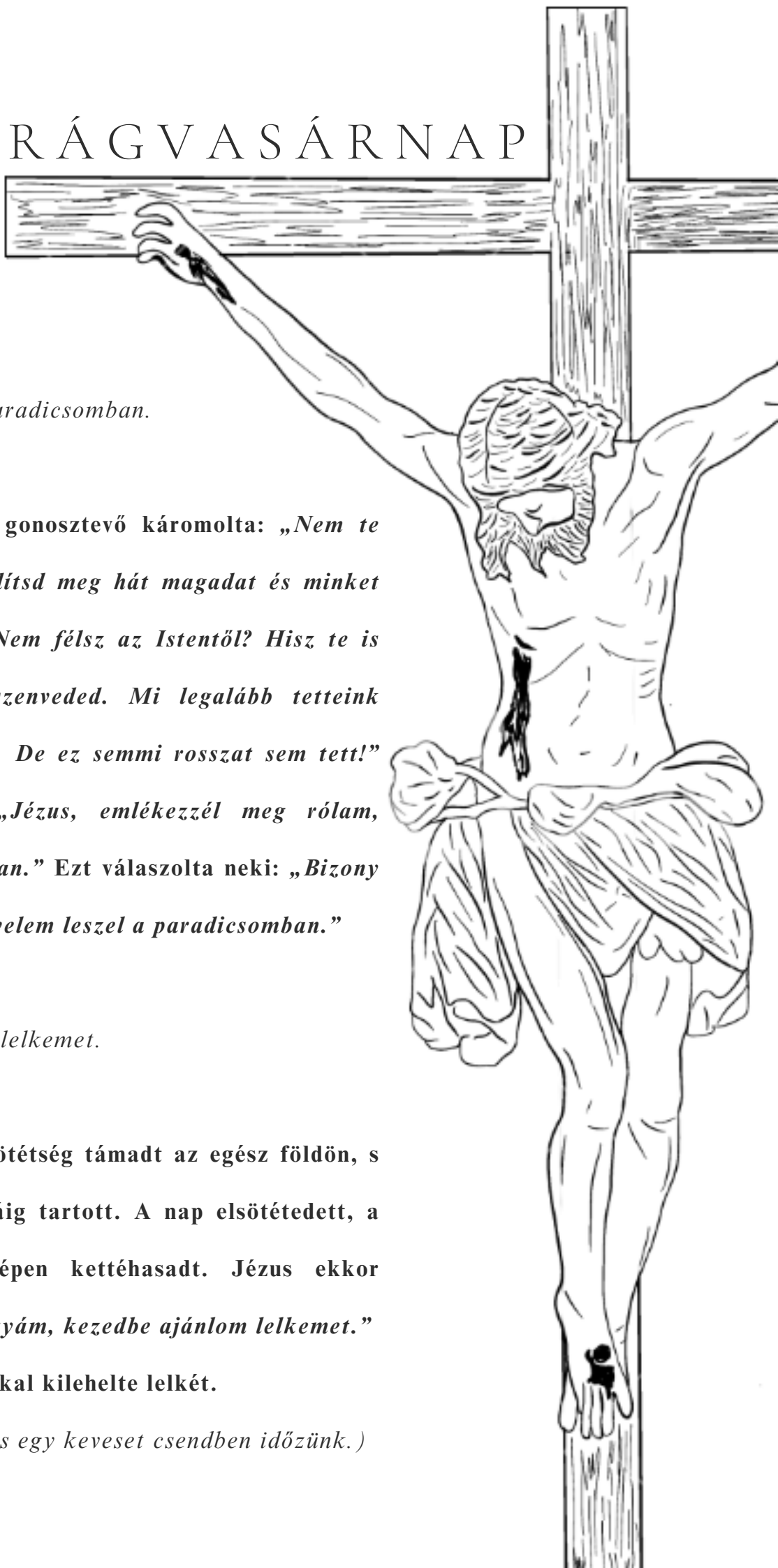
Az egyik fölfeszített gonosztevő káromolta: „*Nem te vagy a Krisztus? Szabadítsd meg hát magadat és minket is.*” A másik rászólt: „*Nem félsz az Istentől? Hisz te is ugyanazt a büntetést szenveded. Mi legalább tetteink méltó büntetését kapjuk. De ez semmi rosszat sem tett!*” Aztán hozzá fordult: „*Jézus, emlékezzél meg rólam, amikor eljössz uralmadban.*” Ezt válaszolta neki: „*Bizony mondom neked, még ma velem leszel a paradicsomban.*”

Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.

A hatodik óra körül sötétség támadt az egész földön, s egészen a kilencedik óráig tartott. A nap elsötétedett, a templom függőnye közepén kettéhasadt. Jézus ekkor hangosan felkiáltott: „*Atyám, kezedbe ajánlom lelkemet.*”

E szavakkal kilehelte lelkét.

(Most térdre borulunk, és egy keveset csendben időzünk.)

VIRÁGVASÁRNAP

Amikor a százados a történeteket látta, dicsőítette az Istent, s azt mondta: „*Ez az ember valóban igaz volt.*” Az egész kíváncsi tömeg, amely összeverődött, a történetek láttán mellét verte és szétoszlott. Jézus ismerősei pedig, köztük az asszonyok is, akik Galileából kísérték, távolabb állva nézték mindezt.

József a holttestet sziklába vájt sírba fektette.

Volt egy József nevű derék és igaz férfi, Judea Arimatea nevű városából származott, és maga is várta az Isten országát. Tagja volt a tanácsnak, de nem értett egyet a határozattal és az eljárással. Ez elment Pilátushoz, és elkérte Jézus testét. Aztán levette, gyolcsba göngyölte, és sziklasírba helyezte, amelyben még nem feküdt senki. A készüllet napja volt, amikor a szombat fényei már világítottak. A Galileából érkezett asszonyok is elmentek, és megnézték a sírt, hogyan helyezték el benne a holttestet. Hazatérőben illatszereket és keneteket vásároltak, a szombatot meg a parancs szerint nyugalomban töltötték.

KÉRDÉSEK AZ EVANGÉLIUMHOZ

– Ünnepe számomra a Jézussal való találkozás, örülök-e neki?

FERENC PÁPA ÜZENETE

„Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” (Mt 27,46). Ezt a fohászt ismételtette velünk a mai liturgia a válaszos zsoltárban (vö. Zsolt 22,2), és ez az egyetlen mondat, amelyet Jézus a kereszten mondott a most hallott evangéliumban. Ezek tehát azok a szavak, amelyek Krisztus kínszenvedésének, értünk vállalt szenvedéseinek legmélyébe vezetnek bennünket. „Miért hagytál el engem?”

Jézus szenvedései sokrétűek voltak, és valahányszor halljuk a szenvedéstörténetet, átjárják szívünket. Ezek egyrészt testi szenvedések voltak: gondoljunk a pofonokra, az ütlegetésekre, a korbácsolásra, a töviskoronára, a keresztre feszítés kínjára. Másrészt lelki szenvedések voltak: Júdas árulása, Péter tagadása, a vallási és világi hatóságok ítélkezése, az örök gúnyolódása, a kereszten állók gyalázkodása, sokak elutasítása, a teljes kudarc átélése, a tanítványok elmenekülése. Mégis, mindezen szenvedések közepette is egyetlen bizonyossága megmaradt Jézusnak: az Atya közelsége. Most viszont megtörténik az elképzelhetetlen; halála előtt így kiált fel: „Istenem, Istenem, miért hagytál el engem?” Jézus elhagyatottsága.

Ez tehát a legnagyobb, a leginkább szívszaggató szenvedés, a szívbeli szenvedés: a legtragikusabb órában Jézus az Istentől való elhagyatottságot éli át. Soha korábban nem szólította az Atyát az általános „Isten” névvel. (...)

Ez a valós esemény a legnagyobb aláereszkedés: az Atyától, az Istentől való elhagyatottság. Az Úr olyan messzire megy az irántunk érzett szeretetből vállalt szenvedésben, hogy azt elképzelni is nehéz. Látja a bezárult eget, megtapasztalja az élet keserű határát, átéli a létezés csődjét, minden bizonyosság összeomlását: „a miérttek miértjét” kiáltja világnak. „Istenem, miért?”

Istenem, Istenem, miért hagytál el engem? Az „*elhagy*” a Bibliában erős, nyomatékos ige; rendkívüli fájdalom kifejezésére használják; (...) amikor a kötelékek a legdrasztikusabb módon elszakadnak. Ekkor ez a szó hangzik el: „*elhagyatottság*”. Krisztus ezt szenvedte el a kereszten, magára véve a világ bűnét.

A szenvedés legmélyebb pontján ő, az egyszülött és szeretett Fiú megtapasztalta a számára legidegenebb helyzetet: az elhagyatottságot, az Istentől való távolságot. Miért ment ennyire messzire? Értünk! Nincs más válasz. Értünk! (...) Megtapasztalta az elhagyatottságot, hogy ne hagyjon magunkra a vigasztalanság túsaként, s hogy örökké az oldalunkon álljon. (...)

Ez nem a vég, mert Jézus átélte ezt, és ő most veled van: ő, aki elszenvedte az elhagyatottság távolságát, hogy szeretetébe befogadja mindannyiunk távolságát. Az Úr így, belülről ment meg bennünk a miértjeinktől. Onnan tárja fel a csalatkozhatatlan reményt. A kereszten ugyanis, miközben megtapasztalja a legmélyebb elhagyatottságot, nem esik kétségbe – ez a határ –, hanem imádkozik, és rábízza magát Istenre. (...)

Az elhagyatott Jézus azt kéri tőlünk, hogy legyen szemünk és szívünk az elhagyottakra. Számunkra, az Elhagyatott tanítványai számára senki sem lehet kirekesztett, senkit sem lehet magára maradt; mert – ne feledjük! – az elutasított és kirekesztett emberek Krisztus élő ikonjai, az ő örült szeretetére, a minden magánytól és vigasztalanságtól megmentő elhagyatottságára emlékeztetnek bennünket.

Testvéreim, kérjük ma ezt a kegyelmet: hogy tudjuk szeretni az elhagyatott Jézust, és tudjuk szeretni Jézust minden elhagyott emberben! Kérjük a kegyelmet, hogy tudjuk meglátni és felismerni az Urat, aki még mindig ott kiált bennük! Ne engedjük, hogy hangja elvesszen a közöny süket csendjében! (...)

Az imafüzet szövege saját gyűjtés eredménye, melyek szövegei
fellelhetők a megjelölt forrásokban.

Kiadja a Balatonkeresztúri Szent Kereszt Felmagasztalása
templom kizárólagosan saját használatra.

A műnek részletei nem közölhetők, és semmilyen formában
nem sokszorosíthatók a jogtulajdonos engedélye nélkül.